

Ký Giả Ăn Mày

Sơn Tùng

Ngày nay, trong cộng đồng người Việt ở hải ngoại không mấy người còn nhớ câu chuyện “ký giả ăn mày”, hay ký giả đi ăn mày, trừ những người từng sống ở Sài-Gòn vào những năm đầu thập niên 1970.

Khoảng năm 1972, chính quyền VNCH đã cho áp dụng luật báo chí mới, Sắc Luật 007, với quy định số tiền ký quỹ khá lớn làm cho báo không có tiền ký quỹ đành phải tự đóng cửa. Cũng theo luật này, tờ báo nào bị tịch thu lần thứ hai do có bài vi phạm an ninh quốc gia và trật tự công cộng thì sẽ bị đóng cửa vĩnh viễn. Luật này nhằm kiểm soát sinh hoạt báo chí tại miền Nam chặt chẽ hơn và ngăn ngừa sự xâm nhập của VC vào làng báo, đặc biệt là tại Sài-Gòn. Vài tờ báo đã bị đóng cửa, chủ báo bị phạt, bị tịch thu tiền ký quỹ, một số người làm báo còn bị truy tố ra tòa, và bị kết án tù. Trước tình hình đó, giới báo chí tại Sài-Gòn đã tập họp lại để tìm biện pháp đối phó, cùng hành động nhằm chống lại việc thi hành Luật 007.

Ngày 8 tháng 9 năm 1974, một cuộc họp đã được hội chủ báo tổ chức, với ba đoàn thể ký giả tham dự, đã bầu ra Ủy ban Đấu tranh đòi Tự do Báo chí do ông Nguyễn Văn Bình, dân biểu đối lập, đại diện báo Đại Dân Tộc làm chủ tịch. Hình thức đấu tranh "ký giả xuống đường đi ăn mày" được hội nghị biểu quyết chấp thuận. Ban tổ chức quyết định chọn ngày 10 tháng 10 năm 1974 làm ngày xuống đường biểu tình. Nón lá, bị, gậy (các vật dụng của ăn mày) được chuẩn bị sẵn. Các khẩu hiệu làm sẵn đeo trên ngực, kẻ trên nón lá dòng chữ "10.10.1974, ngày ký giả đi ăn mày". Trong khi chính thức thông báo trước cho chính quyền biết cuộc đi ăn mày để phản đối Luật 007, ban tổ chức cũng còn bố trí lực lượng kín theo vòng trong, vòng ngoài, sẵn sàng đối phó với sự đàn áp của an ninh chìm nổi. Suốt trong ngày 9.10.1974, nhiều thành phần trong giới báo chí, quần chúng cảm tình với báo chí, nghị sĩ, dân biểu... đã đến Cầu Lạc bộ Báo chí (số 15 Lê Lợi) để bày tỏ cảm tình, và tiếp tế thức ăn, đồ uống, kể cả thuốc lá.

Tháng 10 năm 1974 cũng là lúc Bộ Chính Trị đảng CSVN tại Hà-Nội nhóm họp do Lê Duẩn chủ tọa để lên kế hoạch cho cuộc tổng tấn công mùa xuân 1975, dồn toàn lực “giải phóng” miền Nam, sau khi Quốc Hội Hoa Kỳ cắt giảm hầu hết viện trợ quân sự cho VNCH từ 1.7.1974. Trên các mặt trận khắp miền Nam cũng đang diễn ra những trận đánh ác liệt, từ Hồng Ngự đến Cửa Việt, Sa Huỳnh, Tổng Lê Chân, Bình Long... Sáu tháng sau, VNCH bị xóa tên vào ngày 30.4.1975, làng báo bắt khuất của Sài-Gòn cũng nằm xuống theo cái chết của Tự Do tại miền Nam Việt Nam. Báo chí không còn. Ký giả thất nghiệp nằm nhà, muốn đi...ăn mày cũng chẳng ai cho, dù là... vài điều thuốc lá, được “Giải phóng” thương tình, cho đi “học tập” trong các trại tù mà có người gọi là “Đại Học Máu”, vừa được lao động, vừa được ăn những cao lương mỹ vị như thằn lằn, ếch nhái và rau cỏ trong rừng. “Đại học máu” thường là từ 5 năm tới 10 năm mới tốt nghiệp. Có người không bao giờ ra, vì lỡ ăn phải rau lá hay cóc nhái độc địa, hay chết vì bạo bệnh, vì tai nạn, hay bị đánh đập, hành hạ dã man... Những khổ đau nhục nhã trong bao nhiêu năm “học tập” đã được những người may mắn ... tốt nghiệp, được trả tự do, và được sang Mỹ sang Tây viết ra, thuật lại trên hàng chục cuốn hồi ký, hàng trăm, hàng ngàn bài báo.

Nói cho đúng, những thảm họa, khổ đau mà giới báo chí Sài-Gòn phải trải qua chỉ là một phần của những thảm họa khổ đau to lớn hơn mà dân tộc Việt Nam đã và đang chịu đựng từ ngày 30,4,1975 cho đến nay. Và, có một số người đã chê trách việc “đi ăn mày” của ký giả Sài-Gòn năm 1974 cùng với những rối loạn khác ở hậu phương đã góp phần làm cho miền Nam VN suy yếu và đi đến sụp đổ trước cuộc tổng tấn công của CSBV. Buộc tội như thế kể cũng không... oan cho giới ký giả Sài-Gòn, nhưng

- có thể nếu Quân lực VNCH chiến đấu can trường, thì vẫn bảo vệ được miền Nam Tự Do,
- nếu (chữ nếu chết người), tại “hậu phương lớn” Hoa Kỳ đừng có **bon nhân danh “phản chiến” nhưng lại hoan hô HCM và cổ võ cho cuộc xâm lăng của CSBV,**
- và nếu (lại nếu), đừng có **bon ký giả thân công đâm vào sau lưng Quân đội Mỹ đang chiến đấu tại VN,** hoan hô bọn phản chiến, và gây áp lực trên chính trường Mỹ đưa đến việc Mỹ rút quân, bỏ rơi đồng minh và cúp viện trợ.

Ngày nay, không còn ai tranh cãi về sự thật lịch sử:

“Mỹ đã không thua CSBV trên chiến trường Việt Nam, nhưng đã phải tháo chạy vì bị truyền thông báo chí Mỹ đâm sau lưng”.

Tiến sĩ Nguyễn Anh Tuấn, một nhà khoa học chính trị tại Mỹ đã nhiều năm nghiên về lịch sử mối quan hệ giữa Hoa Kỳ và Việt Nam, trong một bài được phổ biến vào ngày 12.7.2020 đã viết như sau:

Theo TT Nixon cho biết, những lãnh tụ then chốt của phong trào phản chiến là những người thuộc phe Tân Tả Phái (New Left). Họ là những trí thức trong các viện đại học, truyền thông báo chí, các nghị sĩ và dân biểu tại Quốc Hội, những lãnh tụ chính trị, những quân nhân hay giới sinh viên đại học, các tài tử Hollywood, hoặc các danh ca, cũng như các quan tòa và giới luật sư. Những người này chủ trương tổ chức các cuộc biểu tình bạo động (violent protester) để gây sự hỗn loạn tại bờ trên nước Mỹ. Họ thù ghét nước Mỹ, và mục đích của họ là làm thế nào cho Hoa Kỳ thảm bại nhục nhã tại VN. Họ không hề che giấu sự tôn sùng cộng sản. Họ công khai phát cờ Việt Cộng trong các cuộc biểu tình, và hô to: Hồ...Hồ...Hồ Chí Minh, sẽ chiến thắng. Ngoài ra mục đích của họ là phá cho tan tành hệ thống xã hội dân chủ của Mỹ.

Họ phải sử dụng bạo lực và bạo động để đạt mục tiêu ấy.

Các sinh viên biểu tình đã bắn vào cảnh sát và những nhân viên cứu hỏa, bắt làm con tin các viên chức đang điều hành viện đại học, phá hoại các cao ốc, mang súng shotgun, đốt các cao ốc, đập vỡ các cửa sổ, vứt rác vào mặt các viên chức chính quyền, và đặt bom trong các phòng học. Từ niên khóa 1969 đến 1970 đã có tới 1800 cuộc biểu tình. Số biểu tình bị giam giữ là 7500 người, 247 người chuyên đi phóng hỏa đốt nhà, 462 người bị thương, nạn nhân 2/3 là cảnh sát, trong đó có 8 người chết. **Bạo động không chỉ giới hạn tại các viện đại học, mà lan tràn khắp quốc gia.** Từ tháng 1.1969 đến 1970, đã có 40.000 vụ bom nổ, hoặc dùng bom để đe dọa. những tổn thất về tài sản lên tới 21 triệu, cả trăm người đã bị thương, và có 43 người bị chết. Đám biểu tình gọi Hoa Kỳ là "quốc gia con heo" (pig nation), và họ muốn Hoa Kỳ chấm dứt Chiến tranh VN.

Từ 1969, Nixon và chính quyền của ông phải đối diện với bao nguy hiểm khi các nghị sĩ và dân biểu Tân Tả Phái thuộc đảng Dân Chủ làm luật để buộc TT Nixon phải chấm dứt chiến tranh. Các nghị sĩ và dân biểu chống chiến tranh đưa ra nghị quyết buộc Nixon phải rút quân để đổi lấy các tù binh Mỹ.

Giới truyền thông báo chí Hoa Kỳ, tuyệt đại đa số theo Tân Tả Phái nên tìm mọi cách để đổ dầu vào lửa từ Việt Nam đến Washington. **Họ rất bất lương, xuyên tạc và bóp méo tất cả sự thật** mọi nguồn tin tức từ Việt Nam. Họ tấn công tàn nhẫn và tàn bạo chính quyền VNCH và Hoa Kỳ.

TT Nixon tuyên bố:

"Tôi rất cảm phục và yêu mến những người dân miền Nam VN. Miền Nam là một quốc gia can đảm phi thường (courageous nation). Họ đã phải gánh chịu bao đau khổ chồng chất trước kẻ thù quá sức độc ác và tàn bạo, kể cả đối với đàn bà và trẻ em, cũng là những mục tiêu tàn sát của CSBV."

Trong năm 1969, khi đắc cử tổng thống, Nixon muốn chấm dứt chiến tranh, nhưng không phải bằng cách đầu hàng để cho Cộng sản áp đặt lên miền Nam VN một chế độ độc tài vô luân lên đầu người dân Đông Dương.

Nixon muốn chấm dứt chiến tranh trong danh dự. Theo TT Nixon, Hoa Kỳ đã tham gia vào Chiến tranh VN để bảo vệ Miền Nam VN không rơi vào vòng nô lệ của Công sản.

... Vào cuối 1960 và đầu 1970, tầng lớp trí thức Mỹ đứng lên chống lại mệnh mề cái họ gọi là khuynh hướng tư bản Hoa Kỳ. Họ cho Hoa Kỳ là quốc gia “Fát-xít” như Hitler, và là kẻ thù của thế giới. **Họ phát động phong trào chống Mỹ trong Chiến tranh VN, và công khai hỗ trợ mạnh mẽ Công sản VN và Công sản Hoa Lục.**

Trong mấy thập niên qua, **những lãnh tụ phong trào phản chiến chống Chiến tranh VN như Bill Clinton, Hillary Clinton hay John Kerry, Joe Biden... trở thành lãnh tụ và tổng thống nước Mỹ, vì họ là những anh hùng chống chiến tranh VN.** Sự thật lịch sử cho thấy những chính sách sai lầm của phe Dân Chủ Tả Phái từ 1960 tới 2016 đã đưa nước Mỹ càng ngày càng đi xuống trên mọi phương diện chỉ vì không hiểu gì về nước Tàu nên đã nỗ lực không ngừng để giúp cho một nước Tàu nghèo đói và lạc hậu vào 1960, trở thành cường quốc kinh tế. Về quân sự và chính trị thì khuynh đảo cả vùng Á Châu TBD và cả thế giới sau khi Hoa Kỳ tháo chạy và bỏ rơi tiền đồn hiểm yếu Việt Nam.” (ngưng trích)

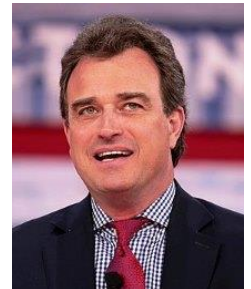
Hiện tình chính trường nước Mỹ trong mấy năm gần đây cũng đang cho thấy có những dấu hiệu tương tự như những năm cuối của cuộc Chiến tranh VN, với sự xuất hiện nổi cộm của những thành phần tả phái cực đoan được sự cổ vũ nhiệt tình của truyền thông phe đảng song song với các vụ bạo động, rối loạn kéo dài trên đường phố đang trên đà gia tăng trước ngày tổng tuyển cử 3.11.2020.

Qua Đại hội đảng Dân Chủ kéo dài năm ngày vừa chấm dứt, những khuôn mặt đã nhấn trong cái “đầm lầy ở Washington”, với quá khứ đầy ti vết, đã nối đuôi nhau xuất hiện trước ánh đèn sân khấu **không bao giờ biết hổ thẹn, để tư khoe tài, khoe giỏi và nói những điều hay đẹp nhưng trống rỗng, có khi chính mình cũng không tin.** Tệ hơn nữa, có những kẻ bất có liêm sỉ, bất cần sự thật, đã bịa đặt, dựng đứng điều gian để vu cáo, đã kích nạng nề thâm độc người kế nhiệm mình trong chức vụ tổng thống. Chắc không nói tên, người đọc cũng biết kẻ ấy là ai (Obama chứ ai?). Ông ta đã uốn lưỡi ca tụng Joe Biden, cựu phó của mình, lên tận mây xanh, dù khi Joe ghi danh ứng cử, ông ta đã công khai can ngăn: “Joe đâu có cần phải ra.” Vì sao? Vì ông ta thừa biết Joe mà ra thì chỉ một thân già mà chẳng nên cơm cháo gì!

Cựu TT Obama vừa dứt lời tức thì được các “đại ký giả” của các hệ thống truyền hình phe tả xúm vào xun xoe tăng bốc, nào đúng là một tổng thống vĩ đại, nào một chính khách siêu hạng quốc tế, một nhà trí thức uyên thâm, vân vân và vân vân... Ngày hôm sau, ông Trump chỉ đáp lễ nhẹ Obama một câu: “Nếu Obama tài giỏi như ông ta nói thì tôi đã không cần ra ứng cử và không đang làm tổng thống.”

Bình bút **Charles Hurt** của Nhật báo The Washington Times thì viết: “Vợ chồng Obama nhắc cử tri Mỹ lý do vì sao họ đã bỏ phiếu bầu cho Donald Trump” (Obamas remind American voters why they elected Donald Trump). Và, ông ta giúp trí nhớ cho Obama:

“Trong tám năm, ông Obama đã phục vụ cho bạn như là một giáo sư kênh kiệu và một ông vua đức độ, khiêu vũ với các minh tinh âm nhạc và mê hoặc thế giới với những bài diễn văn hoa mỹ tạ tội cho quyền lực của nước Mỹ và ngay cả sự hiện hữu. Và rồi bạn đã bầu cho một tên ngốc.

Về Tổng thống Trump, ông Obama nói:

“Bây giờ đã gần hết bốn năm, ông ta không chứng tỏ sự quan tâm tới công việc, không quan tâm tới việc tìm một lãnh vực chung, không quan tâm tới việc dùng quyền lực đáng sợ của chức vụ để giúp đỡ bất cứ ai ngoài chính ông ta và bạn bè ông ta, không quan tâm tới việc xem chức vụ tổng thống như bất cứ cái gì khác hơn là thêm một sự thật để chứng tỏ ông ta có thể dùng để được sự chú ý ông ta cần xin.”

- Những lời lẽ trên đây đã phát ra từ mồm của cùng một kẻ mà guồng máy hành chánh của hắn đã tung ra một điệp vụ ở cấp cao nhất của chính quyền liên bang để dò thám nhắm vào những đối thủ chính trị của ông Obama để hủy bỏ một cuộc bầu cử tự do và công bằng.
- Những lời lẽ trên đây đã phát ra từ mồm kẻ đã tổ chức những tiệc tùng xa hoa tại Tòa Bạch Ốc với những ông hoàng bà chúa của Hollywood và đã biến chức vụ tổng thống của ông ta thành những hợp đồng với Netflix và những nhà xuất bản sách khác để có những thỏa thuận ngọt ngào lên tới 100 triệu đô-la.

Nói bất cứ điều gì anh muốn về ông Trump, nhưng ông ta đã vào Tòa Bạch Ốc khi là một kẻ rất giàu. Ông Obama chưa bao giờ kiếm được bạc triệu cho đến khi ông ta rời Tòa Bạch Ốc.

(ngưng trích)

Charles Hurt là một trong số ít nhà báo chân chính và đã can đảm vạch trần những sự thật mà cái gọi là “truyền thông dòng chính” cố bưng bít.

Về phía truyền hình, hầu như chỉ có Fox News là loan tin trung thực và bình luận vô tư, khách quan. Trong thời gian qua, những “cây nói” như Tucker Carlson, Sean Hannity, Laura Ingraham... đã liên tiếp tố cáo đám MSM (mainstream media) truyền thông dòng chính Mỹ là **thiên lệch, che đậy và bóp méo sự thật, bình luận một chiều. Những đài CNN, MSNBC, ABC... đã bị nêu đích danh cùng với những đoạn phim tài liệu cho thấy các “bình luận gia” của các đài này xúm nhau tâng bốc những “thần tượng” xã nghĩa trong mơ của họ, những chính trị gia chuyên nghiệp yêu nước thương dân bằng mồm, những kẻ mà Tổng thống Reagan lúc sinh thời đã so sánh với những cô nàng đưa người cửa trước rước người cửa sau trong giới thanh lâu.**

Chính những “chính trị gia thanh lâu” và những “kỳ giả ăn mày” này đã giết chết Tự Do tại Việt Nam 45 năm trước và đang mưu toan mở cửa nước Mỹ để rước Tàu cộng vào.

“Kỳ giả ăn mày” đây không phải là kỳ giả Sài-Gòn đi ăn mày vào năm 1974, nhưng là đồng nghĩa với “trí thức ăn mày” như trong bài của ông Nguyễn Văn Thông viết cách đây không lâu.

Ký Thiệt

Người vái tứ phương

BARACK OBAMA: 'WE DIDN'T HAVE A SCANDAL THAT EMBARRASSED US' IN MY PRESIDENCY

Did you really think I forgot, Barry?